

1587—(7095) *ianuarie 12, București, Mihnea vodă Turcitul, domnul Țării Românești, întărește lui Dobru opt locuri de arătură, în Lunca Sorocovenilor, și nouă fălci de loc în fața Hubavu, în Sutești, iar lui Stan moșie în Călina. Toate sînt cumpărate de la alți moșneni și scutite de dări pentru noii proprietari.*

+ Din mila lui Dumnezeu, Io Mihnea voievod, domn a toată țara Ungrovlahiei, fiul marelui și prea bunului Alexandru voievod. Dă domnia mea această poruncă a domniei mele, lui Dobru cu copiii lui ciți..., ca să-i fie moșie în Lunca Sorocovenilor, din partea lui Stoica fiul lui Stan, din partea lui Stan fiul lui Danciu, însă 8 locuri de arătură, pentru că a cumpărat Dobru aceste mai sus zise (locuri), cu 450 aspri gata.

Și iar să-i fie lui Dobru moșie în fața Hubavu, 9 fălci de loc din partea lui Radu și Florescu și Radoslav din Sutești, pentru că a cumpărat Dobru de la Radu și de la Florescu și de la Radoslav cu 300 aspri gata.

Și iarăși să-i fie lui Stan moșie în Călina, partea lui Cîrstea toată, cît se va alege din cîmp, din pădure și de peste tot hotarul, pentru că a cumpărat Stan de la Cîrstea cu 300 aspri gata și au vîndut acești vînzători aceste moșii mai sus zise de a lor bunăvoie, cu știrea tuturor megieșilor din sus și din jos și dinaintea domniei mele.

Drept aceea am dat și domnia mea lui Dobru și lui Stan ca să le fie moșie scutită, lor și copiilor lor și nepoților lor și strănepoților lor, și de către nimeni neclintită, după cuvîntul domniei mele.

Iată și martori punem domnia mea: jupan Chisar mare vornic și jupan Ștefan mare logofăt..., Vintilă stolnic..., jupan Paraschiv mare postelnic. Ispravnic, Chisar mare vornic.

Și eu, Nan, am scris în scaunul București, în luna ianuarie 12 zile. Cursul anilor de la Adam pînă la această scriere, în anul 7094 (—1586).

+ Io Mihnea voievod, din mila lui Dumnezeu domn.

Muzeul județean Vâlcea, Doc., inv. 333.

Orig. slav, pergament (335×243 mm) deteriorat la îndoituri de răzătoare. A fost chitit în 6. Scris cu negru. Pecetea aplicată peste hîrtie, căzută. Lipsește autograful domnului. Crucea, inițiala „M” și monogramul domnului sînt scrise de Nan cu chinovar.

— Locurile punctate indică textul distrus.

— Data rectificată de noi după divan. Chisar apare ca mare vornic în 1586 decembrie 18. Caligraful Nan, în loc de 7095, a scris „7094”. (Pentru Chisar vezi și N. Stoicescu, *Dicționar al marilor dregători din Țara Românească și Moldova*, sec. XIV—XVII, Editura enciclopedică, București, 1971, p. 44).

— Toponimul *Lunca Sorocovenilor* e neindentificat.

— Toponimul Hubavu se păstrează și astăzi, în forma Obabu, în comuna Sutești, în partea de răsărit a satului Mazilii.

— Satul *Sutești* apare prima dată documentar în anul 1514 august 3 (vezi *Rusidava — Drăgășani*, ms., f. 1248. Constantin Daicoviciu, consideră cuvîntul „sută”, traco-dac. Vezi *Însemnări despre daci II*, în „*Steaua*” 1955, nr. 2, p. 120).

— Satul *Călina* se află la nord de Drăgășani și a fost cunoscut documentar în anul 1587 (7096) sept. 7 (Vezi *DIR*, B. XVI, V, p. 325—326, doc. 341. Vezi și *Rusidava — Drăgășani*, ms., f. 1098). Documentul ce am prezentat oferă cea mai veche dată cu privire la acest sat.

Traducere și prezentare de
P. Purcărescu și D. Bălașa

2

1714 (7222) iunie 15 — Ștefan Cantacuzino vvd., domnul Țării Românești, eliberează din ruminia Mănăstirii Bistrița, Jud. Vâlcea, pe Stan Grecescu, feciorul lui Ion din Costești, deoarece el cu toți ai lui n-au fost rumîni la mănăstire, ci oameni slobozi.

Din mila lui Dumnezeu Io Ștefan Cantacuzino volevod și domn a toată Țara Românească dă domnia mea această poruncă a domniei mele acestui om, anume Stan Grecescu, feciorul lui Ion, nepotul lui Iane grecul, cu feciorii lui și cu nepoții lui și cu tot neamul lui ca să fie de acum nainte în pace și slobozi de ruminie de către sfînta Mănăstire Bistrița și de către părintele Ștefan egumenul și de către tot săborul sfintei mănăstiri, pentru că acești oameni slobozi de ruminie și au fost de moșie...¹ Numai mergînd moșul lor Iane grecul de s-au așăzat în satul Costeștii al Mănăstirii Bistriței încă mai denainte vreme, s-au fost întemeiat cu șădearea lui acolo. Și tot au avut pace de rumănie pînă în domnia lui Costandin vodă Brăncoveanul la leat 1713 (7221); iar cînd au fost atuncea, părintele Ștefan egumenul de la Mănăstirea Bistrița și cu călugării de acolo văzând că șăd de atăta vreme în satul Costeștii și s-au întemeiat cu șădearea lor acolo, ei s-au sculat cu gâlceavă asupra-le, năpăstuindu-i cum că sînt rumăni mănăstirii. De care ei știindu-se că nici moșii, nici părinții lor, nici ei n-au fost rumăni mănăstirii, ci au fost tot oameni slobozi și văzând că pe-ntreg vor să-i înpresoare călugării, să-i rumănească, nu s-au suferit, ci au fost mersu cu călugării de față la divan, înaintea lui Constandin vodă. Și fiind un